

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

IX. Coena Calvinistarum Peripatetica, & de novorum Evangelicorum
diversitate.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

frui desiderant. In ingenti ista & vasta mole rotius huius Vniuersi, nulla pars est, nec maxima nec minima, quæ Maiestatem diuinam non aliqua ratione adoret, quæ bonitatis illius testimonium aliquod illustre nõ reddat, & quæ laudibus eius Hymnum aliquem suo quodam modo non decantet. Omnia excelsæ huius manus opera eam agnoscunt nec quisquam fuit tam infidelis Paganus qui non per ea potuisset ad opificis cognitionem adduci. Hæc sunt diplomata, hi veteres tituli, hæc documenta, quæ nulla fraus, nulla vis, nulla tyrannis abolere aut infirmare valet: quæ nos conuincunt, quantum illi debeamus. hæc clamant, omnia ab ipso esse, quæ possidemus, ipsius bonorum nos esse usufructuarios, ipsius manere proprietatem quamuis utilitas ad tempus nostra videatur. Et tamen tu solus õ prauæ fidei Calvinista (nec enim alio te possum appellare nomine) quoniam verbis Christi tui fidem adhibere non vis, immotus permanebis, nec vlllo signo Deum tuum adorabis, in illo præsertim actu Religionis tuæ maxime soleanni, vbi saltem Fide illum recipis. Sed erro, forte. Nam cui honorem exhibeat in sacris suis Calvinista? Num Deo? at is præsens non adest: Cælo affixus est, ibi sumitur, illuc scalis fidei ascendunt. Nihil est apud illos sanctum, omnia profana: Panis, panis est, prætereaque nihil. Ille certe panis non est, quem D. Cyprianus non effigie, sed natura mutatum, & omnipotentia Dei factum carnem dicit. Et nihilo tamen minus in Orthodoxo suo (quamquam dicitis causa) protestantur, Ecclesiam suam semper docuisse, quod oporteat Sacramenta, hoc est, Corpus & Sanguis Christi sacra symbola, reuereri, honorare & adorare, non tamen eiusmodi honore, reuerentia & adoratione, quæ soli Deo debeantur, sed tali cultu, qualis continetur rebus religiosis & sacris, & qualis Regibus, Principibus & Magistratibus exhiberi solet. Hoc igitur quum dicat Orthodoxus vester, quid est, cur nostras salutationes, reuerentias & corporis prostrationes, idolatriam appelletis? Cur inquit Beza? Ex Augustino apparet, (qui temporis fideles adorauisse Christum in mysteriis Cœnæ, at nos fatius esse censemus ab humilmodis externa adoratione abstinere.

IX. Hoc habent commune omnes, quæ vnquam exstiterunt, sectæ, vt sint inter se diuisæ, & frequenter inuicem discrepent, quemadmodum de Nouatianis scribit D. Ambrosius, & de Pelagianis S. Augustinus. Idem videre est in nostri temporis Lutheranis & Calvinistis. Illi, Catholicos imitari,

flexigenibus Sacramentum recipiunt, immo etiam consentitur Sacerdotibus suis & Ministris: Realem quoque Corporis præsentiam non minus agnoscunt Pastores, ac in visitatione Saxonica Lutherus, docent populum, quantum sit peccatũ, sanctissimum hoc Sacramentum, quo sacrum Christi Corpus sacerdos distribuit, non honorare. Cum omni honore adorandum est venerabile hoc Mysterium. Idem discipuli eius scripserunt, Westphalus, Heshusius, Chemnitius, qui Calvinistas, tamquam Arrianos & Nestorianos, detestantur, & Cœnam eorum Deambulatoriam per ludibrium appellant. Nam erecto corpore, & velur deambulantes ad eam accedunt, ideoque Paripareticam libenter eam nuncupauerim. Verum omnimodum quum non modo animarum, sed corporum quoque creator sit Deus, idcirco obstricti sumus, vt Patrum non nemo loquutus est, humiliare & spiritus & corpora, quotiescumque ad implorandum auxilium, aut ad participanda mysteria eius coram ipso comparemus: Nam vt ad Deum ascendamus, descensu opus est; & vt tangamus Cælum, terram pulsare oportet. Et certe vt attollaris ad Deum, primus gradus est, te ipsum humiliare. Et quamuis in ijs actionibus, quæ sunt in domo Dei peragenda, præcipue partes sint animæ, est tamen etiam corporis compositio in iisdem non parum necessaria. Nam huius externa reuerentia excitat illius internam. Nimum certe coram Deo sese humiliare nemo gloriari potest, præsertim in magno hõmysteriorum mysterio, vbi id agitur, vt vnum cum ipso siamus. Et ea est alioquin naturæ nostræ infirmitas, vt hæc in te semper aliquis in nobis inueniatur defectus, dum nos cupimus acceptos efficere illi, qui veræ humilitatis viam nobis prævit, quum omnis nostra etiam maxime submissa humiliatio, non nihil tamen habeat adhuc mundanæ gloriolæ. Qua de re elegantissimam similitudinem nobis reliquit Episcopus Arelatensis (b) qui vixit ante annos mille. *Quemadmodum, inquit, si quis de frontis alicuius limpidissimi, in medio herbarum florumque scaturientis, crystallina aqua cupit bibere, eum oportet inclinare sese, & ad hauriendam aquam demittere ita qui ad te venit, õ vine & clarissime fons gratia, Seruator meus, nisi incuruet se & cum humilitate submittat, impossibile est vt vel labia sua madefaciat. Merito igitur deridentur a Lutheranis Calvinistæ: neque enim par est hoc modo coram Deo comparere.*

b Casarius homilia 30.

tere. Quin potius adeunt scholam S. Dionysij, Augustini, Chrysostomi, Ambrosij, aliorumque sapientissimorum Ecclesie Christiane antesignanorum? Sed Calvinista vicissim illos appellant Luthero-Papistas, habentque risui Belgicos, Hollandicos & Scoticos Calvinistas, qui discumbentes, velut præsuri, Cœnam sumunt: vade etiam comestatoriam eam appellant. Et hi quidem docent, oportere ad exemplum Domini eodem modo, quo ipse, sedere. Verum ad conformandum sese ad hoc exemplar per omnia, oportet & numerum ternum denuum observare: quum ipsi promiscue tot discumbant, quot mensa capit; quin & oporteret eos ad imitationem Salvatoris, super lectis accumbere, & cubitu inniti: nam ad hunc modum ipse cum Apostolis suis in solenni hoc conuiuio discubuit, exitaque eius consuetudinis mentio in Scriptura tam veteris quam Noui Testamenti, eademque in sacris Tabulis optimi Patris Richeoni eleganter depicta conspicitur. Schlusfeldburgius Lutheranus, de Belgarum Cœna loquens, horrore affici se dicit, quoties videat eos, non secus ac ebriosos & rusticos in caupona sedentes, tantum bibere. Ministrum, in medio confidentem, sumto poculo, primum bibere bonum haustum, & plus quam in Ecclesia deceat, deinde potrigentem vitrum, dicere, *Accipite, & bibite, recordantes sanguinem Christi pro vobis effusum esse*. Eundem distribuente panem, his verbis uti, *Accipite & comedite, recordamini & credite Corpus Christi crucifixum esse pro vobis*. Sed ad Gallos nostros redeamus. Hi postquam sumperunt suam portionem panis, & poculum suum biberunt, locum faciunt ceteris. Apud Anglos autem ij, qui communicaturi sunt, non ad mensam accedunt, sed in ordinem redacti, suo quisque loco se continent, flexis genibus, ad quos deinde Parochus siue Episcopus, veste sua sacra, post habitam admonitionem, indutus, panem circumfert. Eum duo Diaconi sequuntur, parenam, in qua est panis, gestantes, & præterea duo famuli, vna manu cantharum vino repletum, altera vitrum quisque tenentes. Et hoc modo instructi, ordine alius post alium Cœnam Domini administrant. Scoti, horum vicini, mensæ assident, vt Belgæ & Batavi. In medio Rex, si adest sedet, cui vtriusque assident Aulæ suæ proceres. Minister, non vt in Anglia, sacra veste indutus est. Qua de re specialius aliquid attingam in tractatu de Schismate Anglicano, Scotia, aliarumque regionum vicinatum. Et hi sunt hæreticorum

hac in re varij ritus, quum contra omnes Catholici flexis genibus Sacramentum sumant. Quorum vni formitas quasi Lydius quidam lapis est, infallibile testimonium perhibens veritati & assillegitiæ diuinæ, & eo ipso, adorandum esse hoc sacramentum, ostendens Corpus enim, ut inquit Athanasius, propterea adorari debet, quia per vniorem personalem factum est Corpus Filij Dei increati, Corpus annunciatum per Angelos, formatum à Spiritu sancto, vestimentum factum Theanthropi. Accede, inquit, vetus ille Hierosolymitanus Patriarcha, inclinatus & prostratus, venerabundus & adorabundus.

X. Et hæc quidem est Cœna Calvinistica, ab ipsis prohibitu procusa ad nullam antiquitatis exemplar composita ad nullus quæ sub Cælo sic, Christianæ Ecclesie similitudinem conformata, à nullo Concilio approbata, nulla tanto mysteria digna solemnitate conspicua, nulla sanctitatis nota insignis, nec quidquam habens, quod sapiat Religionem, quodve animi deuotionem vel tantillum excitet, omni denique sanctificatione & benedictione, tamquam re, vt ipsi loquuntur, ludrica, destituta. Et hæc causa est, ob quam in Biblijs Geneuæ excusis, infidi isti interpretes, ad tollendam benedictionem Eucharistie, Græcam vocem, εὐλογίας, ita reddiderunt, vt pro benedictione gratiarum actionem substituerint, quemadmodum etiã Apostolus τὸ ποτήριον τῆς εὐλογίας nominat, ipsi ex Calice benedictionis. Calicem gratiarum actionis non sic fabricauerunt. Lutherani autem conscientie plus habuerunt, vt qui hæc ipsa benedictione Sacramentarios flagellent. Dominus noster, supremus ille Sacerdos, vtrumque fecit, & benedicens panem & Calicem, & gratias agens: quæ duæ actiones vt videntur in hoc mysterio inseparabiles, ac ambæ Sacramentales, differunt tamen inter sese. Neque enim ordinaria fuit hæc gratiarum actio, sed solennis & inuocatiua omnipotentie Dei, ad implendum hoc miraculum, & benedictio ad procreandam nouam qualitatem vim & perfectionem in re benedicta, pane, videlicet, & vino. In hæc enim elementa benedictio dirigebatur, vt D. Pauli verba ostendunt. *Calix benedictionis, inquit, cui benedicimus nonne Communio Sanguinis Christi est? Quomodo omnes Patres hunc locum acceperunt, eo que vsi sunt, id quod ridet soli Calvinistæ, nec quam sit ipsorum actio ridicula, videre possunt. Fui aliquando in ciuitate Aginensi, quum Nobilis quidam sumto pane ad comestatoriam*